

*Байдала В.В., д.е.н., доцент, Національний університет біоресурсів і
природокористування України*

Забара А.М., ст. викладач, Сумський національний аграрний університет

СТАЛИЙ РОЗВИТОК АГРАРНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ

Враховуючи реалії сучасного світу, такі як вичерпність основних джерел енергоносіїв, необхідність забезпечення невпинно зростаючого населення продуктами харчування, ліками та ін., тотальне забруднення навколишнього середовища, головним завданням для світової економіки в довгостроковій перспективі є перехід до моделі ресурсо- та енергозберігаючої економіки, заснованої головним чином на використанні поновлюваних ресурсів, пріоритетами якої є цінність і якість людського життя, а також збереження навколишнього середовища. За визначенням Комісії ООН зі сталого розвитку, мета сталого розвитку - задовольняти потреби сучасного суспільства, не ставлячи під загрозу можливість для майбутніх поколінь задовольняти свої потреби. Сталий розвиток передбачає розв'язання суперечностей, які існують сьогодні, а саме протиріччя між природою і суспільством, між екологією і економікою, між розвиненими країнами і країнами, що розвиваються, між багатими і бідними верствами населення, між уже сформованими, зростаючими потребами людей і розумними потребами, між нинішніми і майбутніми поколіннями і так далі [1].

Сьогодні не існує єдиного загальноприйнятого визначення «сталого розвитку аграрного сектора, що зумовлено певною суперечливістю Концепції сталого розвитку, відсутністю інформації для кількісного вимірювання ступеня стійкості. Пошук нових напрямів і шляхів розвитку аграрної діяльності, які знижують її негативні впливи на навколишнє середовище, визначив появу нової трактовки стійкості аграрного виробництва як виробництва, що забезпечує якість харчових продуктів, життя та екологічну

безпеку, а також збереження умов для сталого забезпечення продовольством людства в довгостроковій перспективі. Дослідження свідчать, що одним із найбільш 10 ефективних інструментів державного регулювання розвитку аграрного сектору може стати індикативне планування, методологія, технологія та організація якого побудована на основі ринкових умов [2]. Прогнозування, в свою чергу, справедливо вважається частиною індикативного планування. Необхідно раціонально поєднувати дії всіх суб'єктів господарювання аграрних відносин, а саме державне регулювання, ринкова самоорганізація та управління аграрним сектором з метою побудови ефективної системи управління сталим розвитком аграрного сектору України, щоб забезпечити його стале зростання [2].

Разом з тим, саме біоекономіка покликана реалізувати на практиці концепцію сталого розвитку, від впровадження якої залежить сама можливість майбутнього для наступних поколінь, для чого необхідно взяти під контроль постійно зростаючий споживчий попит, переглянути безвідповідальне і неефективне ставлення до ресурсів, звести відходи виробництва і життєдіяльності до мінімуму, повністю реорганізувати систему освіти, забезпечити розвиток економіки, визначити раціональний підхід до будівництва і оснащення житла, під лагодити розробку, планування і управління математичним моделям, ввести нову систему контролю продукції, яка заснована на сертифікації [3].

Список використани джерел:

1. Development through sustainable enterprise. The Social and Economic Council. Repot. 2011. Режим доступу: <https://www.ser.nl/en/publications>
2. Kozlovskiy S., Baidala V., Tkachuk O., Kozyrskaya T. Management of the sustainable development of the agrarian sector of the regions of Ukraine. Montenegrin Journal of Economics, 2018. Vol.14, No.4, 175-190.
3. Байдала В.В., Бутенко В.М., Забара А. Н. Биоекономика как драйвер устойчивой экономики. Труды международной научно-практической

конференции «Развитие финансово-кредитной системы Республики
Казахстан в условиях новой глобальной реальности», Астана: Евразийский
национальный университет им. Л.Н.Гумилева, 2016.Ч.2. С. 40-42